

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на А.Х.А. срещу НП № СОА-20-РД11-2948 от 13.10.20 г., издадено от КР. Д. КР., заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на жалбоподателя за нарушение, квалифицирано като такова на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, на основание чл. 178д от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева. От страна на жалбоподателя се излага становище в смисъл, че същият не е виновен (сочейки наличието на съответната карта) и се прави искане да не му се налага санкция. От страна на административно-наказващия орган се иска потвърждаване на постановлението и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като се излагат конкретни твърдения за материална и процесуална законосъобразност на процесното НП.

От приложените към доказателствената съвкупност копия на заповеди на кмета на Столична община, АУАН, копие на докладна записка и снимков материал (с уточнението, че тези доказателствени материали се явяват сами по себе си достатъчни за разкриване на обективната истина и липсва не просто основание за съмнение в автентичността или достоверността им, но дори и оспорване на самите изложени там факти /тук не става въпрос за трактовката им/) - освен оправомощаването на конкретния наказващ орган с писмена (и подписана) заповед на кмета на Столична община да изпълнява функциите на административно-наказващ орган по ЗДвП и определянето от страна на кмета на посочената преди малко община на звено „Общинска полиция“ да осъществява функции по служба за контрол по смисъла на чл. 167, ал. 2 от ЗДвП на територията на Столична община - се установява несъмнено, че на 30.08.2020 г. (очевидно е, че при репатриране едва около 17:00 часа на съответната дата /както се сочи в приложената докладна записка/ паркирането е било извършено по-рано именно на същата дата, т. е. – липсва всякаква логика в това съответните длъжностни лица да позволят автомобилът необезпокоявано да стои паркиран по такъв неправилен начин /виж изложеното по-долу относно правото!/ дни наред на съответното ноторно централно място в гр. София) жалбоподателят (липсва всякакво възражение в АУАН, а дори и в жалбата /напротив – там се потвърждава именно това, че г-н А. е бил лицето, паркирало превозното средство/, в смисъл, че друго лице, а не г-н А., е било паркирало автомобила) в гр. София, на бул. „***“ при № 53 паркирал посочения в обжалваното постановление лек автомобил. На място в предната част на автомобила, което да е видно изобщо през предното панорамно стъкло на леката кола от обичаен човешки ръст, не била поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания, като същевременно съответното място за паркиране било обозначено с пътен знак Д21 (виж снимковия материал!).

При това положение материалният закон е приложен (виж по-горе!) напълно правилно, включително като съобразно приложението към чл. 99а, ал. 1 от ЗДвП съответната карта при паркиране се поставя на видно място на предната част на превозното средство, за да се вижда ясно с цел проверка – доколкото това изискване не е било изпълнено в разглеждания случай, то е налице при всяко положение виновно (независимо дали умишлено или по непредпазливост – чл. 7 вр. чл. 11 от ЗАНН вр. чл. 11 от НК) поведение от страна на въззивника. АУАН и НП изхождат от надлежни органи, имайки предвид уредбата по чл. 189, ал. 1 вр. чл. 167, ал. 2 от ЗДвП, респективно имайки предвид разпоредбата на чл. 189, ал. 12 от ЗДвП.

При извършената от съда цялостна, включително служебна, проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН не се откриват основания за отмяна или за изменение на обжалваното НП, поради което и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН постановлението следва да бъде потвърдено. При този изход на делото и съобразно действителния смисъл на чл. 63д, ал. 4 (тази разпоредба следва да се тълкува разширително /в смисъл, че се отнася и до най-масовата хипотеза, когато в производството пред съда участва административно-наказващият орган/ и съпоставително с уредбата по чл. 61, ал. 1

вр. чл. 58д от ЗАНН) и ал. 5 вр. чл. 37 от ЗПрПом вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в полза на Столична община следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение (доколкото административно-наказващият орган е бил представляван от юрисконсулт) в минимален размер, а именно 80 лева, имайки предвид и липсата на значима фактическа или правна сложност на делото.

Мотивиран от всичко изложено, съдът